

Frost Kay

SRIDGE
& SIB

SRDCE
& SIP

**KNIHY FROST KAY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Rozvrácená království

Ohař a liška
Krev a zrada
Koruna a smrt
Jizvy a trny
Srdce a šíp

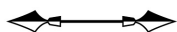
Připravujeme

Dýka a plášť

Dračí války

Nevěsta z Dračího dvora
Královna legend

SRDCE & ŠIP

Frost Kay

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Frost Kay, 2022

Translation © Alžběta Lexová, 2026

Cover Illustration © Adéla Stopka, 2026

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Map © Jana Šouflová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-156-7 (pdf)

*Pro všechny, kteří se někdy kvůli očekáváním společnosti
cítili utlačováni a méněcenní.
Jste jedineční a já vás vidím.*

Historie království

Bylo nebylo... Kdysi dávno žili elfové, měňavci, obři, draci, lidé i vodní nymfy v míru. Všichni si byli rovni. Jejich území a říše prosperovaly a nepřátelé se před jejich mocnými armádami třáslí strachy. Roky ubíhaly a všichni postupně začali zapomínat na to, co je nejdůležitější – láska, odvaha, věrnost.

A to způsobilo jejich pád. Ve své nevědomosti a pýše dovolili, aby se do jejich krajin vkradla temnota, jako zloděj v noci. Začalo to pomalu.

V srdcích vodních nymf se usadila marnivost, mezi draky se rozbujela chamtivost, obry posedla krvežíznivost, lidi závist, měňavce pýcha a elfové propadli apatii, která z jejich srdcí vymáčkla poslední kapku soucitu.

Jádro samotného světa se otřáslo a země se zachvěla a popraskala. Když otřesy konečně ustaly, obklopovalo království elfů pohoří Zubatých hor, které je odřízlo od všech ostatních. Draci svou říši opustili a usadili se v horách, kde si žárlivě střežili své sluje a nikoho přes pohoří nepustili – ačkoli se o to obři snažili. Jako by Zubaté hory bažily po krvi a nenávisti. Nesmyslné násilí, které tam panovalo, si vyžádalo bezpočet životů.

Při pohledu na takovou zkázu se vodní nymfy stáhly do svých mořských domovů, kde se kochaly krásou vln i sebe

sama a jen sem tam se pro vlastní pobavení zaplétaly s piráty.

Čas plynul a vzpomínky na dávné doby vybledly.

Elfské království se stalo Divočinou, obři se ukryli ve vlastní říši zvané Kopál. Žoldáci – potomci pirátů, sirén a vodních nymf – si založili království Ohnivých ostrovů.

Měňavci z Tálagy a lidé z Heimserie žili dlouho v míru. Obě království se navzájem potřebovala. To se však změnilo s příchodem nové rostliny a královského syna.

V Tálaze objevili jedinečnou květinu – mimkii, z níž se destilováním stával mocný lék, který dokázal zhojit jakoukoli ránu. Bylo to jako kouzlo. Dala se aplikovat na vše a její cena byla nedozírná. Měňavci se ve své pýše chvástali svým objevem i genialitou.

Lidé se o tomto novém zdroji bohatství rychle dozvěděli. Záviděli měňavcům jejich zázračnou rostlinu a nový král, který chtěl rozšířit moc a vliv své říše, neodolal pokušení. Jeho chamtivost předznamenala nový věk krveprolití, předsudků, závislosti a zkaženosti.

Vítejte v Rozvrácených královstvích.

Prolog

Před třinácti lety

„To není fér, tati,“ stěžovala si Robyn a shrnula si z tváře dlouhé černé vlasy. V jednom kuse jí padaly do očí, ale maminka jí nedovolila si je ostríhat. „Taky chci být lord Lochslee!“ Zakabonila se na své dvojče, které se na ni křenilo z postele. „Jsem starší než John!“

Otec ji zvedl, políbil ji na tvář, až ji na líčku polechtal jeho vous, a potom ji uložil do postele. „Já vím, drahoušku, ale zákon hovoří jasně. Pozemky a panství zdědí nejstarší mužský dědic.“

„To je ale hloupý zákon,“ zafuněla a překřížila si paže na prsou. Holky jsou stejně dobré jako kluci.

„Máš pravdu,“ souhlasil otec. „Ale před maminkou taková slova radši nepoužívej.“

Robyn přikývla a přitáhla si deku k bradě, zatímco otec přešel k bratrově posteli a taky mu zastrkal příkrývkou jako jí. Políbil bratra na bledé čelo. John byl nemocný *pořád*.

„Tatínku, a proč ty zákony dodržujeme, když jsou k některým tak ošklivé?“ zeptal se John.

Otec si povzdechl a posadil se k Johnovi na postel. Zatěkal mezi dětmi očima. „Teď mě dobře poslouchejte, děti, protože tohle je velmi důležité.“

Robyn se přetočila na bok a vykulila oči. Pová jim tatínek tajemství?

„Víš, proč Robyn oblékáme do tvého oblečení, John?“ zeptal se.

„Protože lidé potřebují vidět zdravého kluka, aby věděli, že je panství v bezpečí a...“, John nakrčil nos a snažil se rozpomenout na zbytek. „... a že můžou důvěřovat našemu vedení.“

„Ale proč je to nutné?“

„Protože se nám zlí pánové pokusí naši půdu vzít,“ zašeptal John.

„Přesně tak, synku. Do takového světa jste se narodili. Rovnost mezi muži a ženami platí jen v *tomto* domě. Zbytek království naše přesvědčení nesdílí. Považuje muže za cennější než ženy.“

„To je ale nesmysl,“ ozvala se Robyn. „Já i John jsme oba vzešli z maminky.“

Otec se usmál. „Velmi trefné. Ano, my vás milujeme oba stejně, ale většina lidí to tak nevidí.“

„Tak to jsou pitomí,“ zabrblal John.

„Pozor na pusu,“ pokáral ho otec něžně.

„Promiň, tatínku.“

„To nic, chlapče.“ Poplácal Johna po noze. „Každý člověk si zaslouží, aby se s ním jednalo s úctou a láskou. Tak si to náš stvořitel přál. Všichni jsme si rovni.“

„A proč si lidé myslí, že jsou kluci lepší než holky, tatínku?“ zeptala se Robyn.

„Většina lidí tuhle lež poslouchá od dětství, proto tomu věří,“ odpověděl vážně a zadíval se na ni. „Víš, proč chci, abyš na nádvoří cvičila s mečem?“

„Protože John občas nemůže,“ pípala Robyn. Mamince vadilo, že se Robyn učí zacházet s mečem.

„To není jediný důvod, broučku. S předsudky, které společnost vůči tvému pohlaví má, nic nezmůžu. Kéž by to šlo. V životě to budeš mít v každém ohledu těžší než John. Není to správné a mě to moc mrzí. Můžu tě však připravit. Můžu dohlédnout na to, abys byla tvrdší, mazanější a silnější než kdokoli, kdo ti zkříží cestu.“

„Umím být tvrdá, tatínku,“ pochválila se Robyn.

„Já vím.“ Znovu se otočil k Johnovi. „Musíte se o sebe navzájem starat. Jiné sourozence nemáte. Až tu jednou s maminkou nebudeme, budete mít jen jeden druhého.“

„Ano, tatínku,“ odpověděla dvojčata.

„Mám vás oba moc rád. Dobrou noc.“ Vstal a sfoukl svíčku stojící na skřínce u synovy postele. „Sladké sny.“ Tiše za sebou zavřel dveře.

Robyn slyšela, jak se John přetočil na bok. Mezi závěsy pronikal dovnitř jen úzký proužek měsíčního světla a dopadl přímo na bratrovu tvář.

„Mrzí mě, že nemůžeš být lord Lochslee,“ zamumlal John.

„To nevádí. Nemůžeš za to.“

„Ale panství je velké a tenhle dům taky. Nechci, abys odešla. Ani až tu tatínek a maminka nebudou. Můžeš mi pomáhat s našimi lidmi a můžeme spolu navždycky spát v jednom pokoji!“

Usmála se na něj. „Slibuješ?“ zašeptala, naklonila se z postele a natáhla k němu malíček.

John se zakřenil a zahákl malíček kolem toho jejího. „Slibuju.“

Jenže slib nedodržel.

Život takhle spravedlivý nebývá.

Jedna

Šerif

Současnost

Zamilovaní muži jsou blázni.

A jemu to náramně hraje do karet.

Ten poblázněný netvor se stěží uzdravil a už pospíchal pryč. A spolu s ním zmizel i ten otravný zelený drak, který zámek několik týdnů hlídal.

Dokud byla ta stvůra doma, nemohl Gustav nic dělat. Měl štěstí, že střet s drakem vůbec přežil.

V hluboké tmě klopýtal chodbami zámku. Květinu, pro kterou ho poslali, měl bezpečně zabalenou a schovanou ve váčku na boku. Po zádech mu přeběhl mráz. Zatnul zuby a nezastavil se. Zámek mu naháněl hrůzu. Možná za to mohly ty potrhane obrazy, rozbitá zrcadla nebo děsivé chrliče nad vchodem.

Panovalo tam až moc velké ticho.

Gustav vyrostl v pevnosti lorda Merjeriho. Tam ticho nebylo nikdy. Tenhle zámek jako by ve svých kamenech ukrýval stará, krvavá tajemství.

Konečně vyklopýtal ven. Mrazilo ho na zátylku. Někdo ho sleduje.

To se ti jen zdá.

Opřel se o zeď zámku a pozorně se rozhlédl po louce. Nikde nikdo.

Žaludek se mu svíral nervozitou a na čele se mu perlil pot. Musí odsud hned pryč. Jeho pán na ty květiny čeká už příliš dlouho.

Šerif se napřímil a pospíchal k římse nad příkopem. Kam se vrtnul, tam na něj číhalo nebezpečí. Raději to riskne s lordem Merjerim. Ten ho aspoň neroztrhá na kusy holýma rukama.

Ačkoli...

Dědic starého lorda Merjeriho byl hrubián, lotr a zmije. Gustavovi jeho zákeřná povaha nevadila, dokud s ním byl zadobře. Jenže to se mohlo vždycky změnit.

Vzrušující a děsivé zároveň.

A přesně proto si Gustav ohlídal, aby byl pro mladého lorda nepostradatelný. Dopustil se otřesných činů? Ano. Získal moc, o jaké si jiní jeho postavení mohli nechat jen zdát? Ano.

V závěru to za to stálo.

Protože Gustav byl jen neurozený kluk, kterému v žilách navíc kolovala zčásti talagánská krev. Kdyby se to někdo dozvěděl, mazal by šupem na pole pracovat s ostatními Talagánci. Namísto toho měl teď moc, zlato, půdu a podporu nejvýznamnější provincie.

A pro pouliční krysu, jako byl on, to znamenalo všechno.

Dva

Robyn

Slunce sotva vyšlo a Robyn už bojovala o život.

Utíkala lesem a snažila se nevnímat bolest v noze. Ovšemže se musela při útěku zranit. Byla to jen třesnička na už tak zkaženém dortu. Její život stál poslední roky za starou belu. Matčina nemoc, otcova apatie a bratrova smrt všechno změnily. Občas byla bolest z bratrovy ztráty tak prudká, že si Robyn téměř přála, aby se narodila jako jedináček, protože pak by ji nepronásledovala každý den taková agónie.

Na ničem z toho však nezáleželo. Hlavní teď bylo dostat se co nejdál od svých pronásledovatelů, než padne vysílením. Rána na rameni silně krvácela. S Robyn se všechno točilo. Zakopla, ale podařilo se jí udržet na nohou. Kdyby spadla, nejspíš už by se nezvedla.

Na umírání je ještě brzy. Nevzdávej to.

Tolik už toho dokázala a tolik toho měla teprve před sebou. V přestrojení za bratra šla i do války, aby nemusel bojovat její stárnoucí otec, a přežila ji. Takhle neumře. Nemohla to být jen náhoda, že nikdo v regimentu její lest neodhalil. Při vzpomínce na otce ji zalil pocit hanby. Co jí asi řekne, až se znovu setkají? Vyžene ji? Zostudila svým chováním celou rodinu?

Vzhledla k blednoucímu nebi mezi stromy. Dech se jí v chladném ránu srážel před obličejem.

Jestli se vůbec setkáte.

Robyn zavrtěla hlavou, se zatnutými zuby překonala bolest v rameni a pokračovala v útěku. Žádné „jestli“. Robyn otce uvidí. Musí se dostat domů.

Kdyby se nevrátila, neznamenaloby to jen její konec.

Kapitán Robynina regimentu měl za to, že padla v bitvě. Její rodina, půda a všechno, co jim bylo drahé, se tak ocitlo v ohrožení. Ten sadistický zmetek už se nepochybně těší, až tu zprávu předá dál.

To se nesmělo stát. Robyn musela svou rodinu ochránit. Musela přežít a pokračovat. Pro své blízké, svůj lid i pro sebe.

Zdalo se, že se jí podařilo pronásledovatele na chvíli setřást, a tak se zastavila u pokrouceného dubu. Zlomila se v pase, opřela se o kolena a sípavě oddechovala. Každým nádechem jako by jí do plic pronikaly tisíce nožů. Nejkrutější zimo, to byla ale bolest.

Zavřela oči a odkašlala si. Na rtech ucítila cosi mokrého. Prudce rozlepila víčka a se znepokojením zamžourala na kapičky krve na zemi. Ani rok válčení a bojů ji strachu z krve nezbavil. Pořád se jí z ní dělalo zle. V krku ji zaštípalý žaludeční šťávy. Naprázdno dávila a cítila, jak jí tepe v ráně na rameni.

Ze všech sil přemáhala mdloby. Vykašlávala krev, to nevypadalo dobře. Hnisající rána na rameni už tím pádem nebyla jen povrchová. Robyn potřebovala pomoc.

A rychle.

Lesem k ní dolehl dusot kroků. Muži jí byli stále v patách.

Odstrčila se od stromu a se zatnutými zuby pokračovala dál. Musela je co nejrychleji setřást, jinak ji, až slunce vy-

stoupá trochu výš, nepochybně zahlédnou. Potřebovala se dostat do hlubší části lesa, kam slabé zimní slunce nedosáhne. Byla drobnější a hbitější než její pronásledovatelé. Stačilo si najít místo, kam se oni nedostanou, a bude v bezpečí.

Zatím. Dokud ji zranění nepřinutí les opustit.

Ještě jeden krok.

Všechny síly upínala k tomu, aby vůbec zůstala v pohybu a při vědomí.

Jeden krok, a ještě jeden, už jen kousek. Ještě krůček. Nesmíš –

Uklouzla na zmrzlém blátě a měla co dělat, aby zadržela výkřik, co se jí dral z hrdla. Na udržení rovnováhy už jí nezbývaly síly. Překotila se dopředu a skutálela se ze strmého svahu. Stromy i sníh se kolem ní míhaly a na těle neměla jediné místo, ze kterého by nevystřelovala bolest. Když už si myslela, že to dál nemůže přežít, začala náhle zpomalovat. Svah se postupně vyrovnal a ona zůstala ležet.

Třásla se od hlavy k patě a před očima jí tančily černé tečky. Je mrtvá? Ne. Na to měla až moc velké bolesti. Umírá? Nejspíš. Rozechvěle se nadechla, až ji cvakající zuby zabořily z přívalu ledového vzduchu.

Opatrně zvedla hlavu. Šípy byly roztroušené všude kolem, ale její luk pád přežil. Ležel jen kousek od ní, trochu poškrábaný, ale jinak v pořádku. Spánkem jí projela ostrá bolest. Robyn rychle zavřela oči a znovu si lehla. Zašátrala pravou rukou po zemi, dokud nenahmatala jeden ze šípů. Pomohl jí se znovu zkoncentrovat. Kdyby si teď zdřímla, jak její tělo žádalo, už by se neprobudila.

Vstávej. Dokážeš to. Nevzdávej to. Bojuj.

Po studených tvářích jí stekly dvě slzy. Přinutila se otevřít oči a prohlédla se. Rameno měla v jednom ohni, ale jinak se nezdálo, že by si něco zlomila, což byl sám o sobě zázrak.

Měla by být vděčná. Suše se uchechtla, aby se nerozplakala. Kdyby byl John ještě naživu, aspoň by ji nemohl osočit z toho, že je pesimistka.

Nejsi mrtvá. Tak se pohni.

Píchání v rameni a tupá bolest ve svalech Robyn prozrazovaly, že je víc než naživu, a když bude chytrá, mohla by naživu i zůstat. Zavřela oči a zaposlouchala se.

Všude panoval klid. Ticho.

Nikdo po ní nešel.

Málem se zasmála. Ten pád ji měl správně zabít – dokonce ani nestihla myslet na to, aby padala *správně* –, ale silná vrstva bláta ji zbrzdila a poskytla měkké přistání. Vyjma pár oděrek a škrábanců od trnů a několika nových modřin, které jí na kůži v následujících hodinách vykvetou, na tom nebyla o nic hůř než předtím.

Odfrkla si a z toho prudkého pohybu jí zatepalo v hlavě.

Co je pár modřin proti poškozeným plicím a otřesu mozku?

Aspoň že konečně setřásla své pronásledovatele.

Možná by za ten pád měla být vděčná.

Zvedla se na rozklepané, nespolupracující nohy, s námahou posbírala rozházené šípy a uložila je do toulce. Potom vyprostila luk z košatého trnitého keře a rozhlédla se. Byla to nejtmavší a nejchladnější část lesa, v jaké se kdy ocitla. Klopýtavě vyrazila strží. Zrak jí zahalovala mlha a rudé, bílé a černé mžitky.

Nádhera. To byl nepochybně otřes mozku.

Doklopýtala k veliké, suché sekvoji. Kmen byl na jedné straně vykotlaný. Lepší úkryt v tomhle stavu nenajde. Na další hledání už jí nezbývaly síly, a tak vstoupila do zdánlivého bezpečí útrob obrovského stromu.

Schoulila se do pláště a opřela se o jednu ze stěn kmenu. Tlak v hlavě pomaličku ustupoval. Pouštěla se do ní zima.

Robyn si náhle uvědomila, že cítí vlhkost. Opatrně odhrnu-la plášť a zaklela. Rameno zase krvácelo. Roztřesenými prsty se zanícené rány dotkla a při pohledu na tmavý, nezdravý odstín její vlastní krve ji zamrazilo v zádech.

Podlomily se jí nohy. Svezla se na kolena a omdlela dřív, než se stačila praštit hlavou o zem.

Tři

Robyn

O pět dní dříve

Prodírala se lesem kousek od vesnice. Nebesa, byla tak unavená. Snažila se místní obyvatele chránit, jak to jen šlo, ale byla to nevděčná práce. Kdykoli se za někoho z nich postavila, slízla si to od ostatních vojáků. V posledních týdnech ji šikanovali mnohem víc. Nebýt madam a jejích děvčat, byla by na tom Robyn ještě hůř.

Nakopla kámen na cestě, opřela se o strom a vychutnávala si sluneční paprsky, které ji hřály na tváři. V podobných chvílích se jí tolik stýskalo po rodině, až měla pocit, jako by uvnitř krvácela. Jak se daří matce a otci?

Náhle zaslechla ženský křik. „Ne! Přestaň!“

Robyn vytřeštila oči a otočila se. Tiše vytáhla z toulce šíp a vyrazila tím směrem. Vylezla na nízký kopeček a spatřila tři vojáky, kteří obklíčili mladou prادلenu. Posmívali se jí a škubali jí za šaty, zatímco se zoufale snažila bránit.

Robyn popadl vztek. Nikdo nemá právo se takhle chovat k druhým. *Nikdo*. Držela se mezi stromy a tiše se blížila ke skupince. V uších jí hučela krev. Nejvyšší z mužů – její kapitán – právě ženu popadl a olízl jí tvář.

To by stačilo.

Robyn vypustila šíp, který se mu zabořil do ramene. Muž vykřikl a prادلenu pustil. Robyn se rychle ukryla za strom a zklidnila dech. Kdyby ji objevili, byl by to její konec.

Dej jim lekci a zmiz.

„Věděl jsem, že přijde. Nemůže si pomoci.“ Chvilí bylo ticho. „Víme, že jsi tam, Robyne. Tak vylez!“

Po zádech jí přejel mráz. Tohle byla léčka?

Rozhlédla se mezi stromy a na poslední chvíli nalevo spatřila lučištníka. Přikrčila se a do kmene stromu, za nímž se předtím ukrývala, se zabořil šíp. Dala se na útěk a cestou ji provázelo pokřikování. Snad se díky tomu pradelně podaří uprchnout.

Zběsile mávala pažemi a běžela, co jí síly stačily, když vtom ji náhle cosi zasáhlo do prsou. Zalapala po dechu a vykřikla. Z hrudi jí trčel šíp. Další lučištník.

Dopotácela se mezi stromy. Bolest ji téměř ochromovala.

Nesmíš se zastavit. Zastavíš se a je po tobě.

Do tváří jí šlehalý větve, které jí trhaly i oblečení, přesto nezpomalila.

„Zasáhl jsem ho!“

„Nemůže být daleko,“ zaslechla zavrčení. Desmond, jejich druhý kapitán. „Najděte ho!“

Hlasy pronásledovatelů se jí zdály vzdálenější, ale nevěděla, jestli je to tím, že jim unikla, nebo že co nevidět omdlí ze ztráty krve.

Najdi si úkryt.

Robyn zakopla o kořen a spadla na kolena. Tělo jí zachvátila prudká bolest, až jí do očí vyhrkly slzy. Bezmocně vyhekla. Zrak jí sklouzl na strom, jehož kořeny vypadaly jako jakýsi vstup. Robyn se tam doplazila. Zdálo se, že je to doupě nějakého zvířete.

Kapitán, nebo jezevec?

Jezevec.

Otočila se a v bolestech zahladila vlastní stopy. Potom zacouvala do prostorného doupěte. Srdce jí prudce bušilo. Nora byla mnohem větší, než by Robyn čekala. Schoulila se do klubíčka a rozplakala se. Potom v prstech sevřela šíp a snažila se rozdýchat bolest.

Zaslechla dusot kroků a zatajila dech. Vojáci u doupěte zpomalili. Robyn se přitiskla zády k vzdálenější stěně a modlila se, aby muži nenakoukli dovnitř.

„Máte ho?“ zvolal Desmond.

„Nemohl se dostat daleko,“ tvrdil Nemron. „Zasáhl jsem ho do srdce.“ To naštěstí ne. „V podstatě už je mrtvej.“

Desmond se krutě zasmál. „To našeho pána určitě potěší. Dědic panství Lochslee je konečně po smrti. Pojdte, jdeme to zapít.“

Kapitán ji *chtěl* zabít. Lord Merjeri to celé naplánoval. Ten chamtivý parchant chtěl získat pozemky její rodiny.

Po tvářích se jí kutálely slzy. Tlačila si na ránu, aby zpomalila krvácení, a čekala, dokud hlasy mužů neodezní. Potom ztěžka polkla a zadívala se na kořeny stromu. Před očima jí tančily hvězdičky.

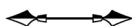
Ona ty lstivé, nenasytné merjerijské lordy dostane, i kdyby to mělo být to poslední, co udělá. Mysleli si, že se zbavili dědice panství Lochslee, ale netušili, že zrazená žena je mnohem nebezpečnější než lecjaký voják.

Usmála se a zavřela oči.

Za tohle jí zaplatí. Všichni.

Čtyři

Tempest

O pět dní dříve

Nejkrutější zimo, to je ale bolest.

Tempest si oběma rukama promnula ztuhlá bedra. Svěží vítr jí pocuchal modré vlasy a ona se pomalu nadechla a shrnula si neposlušné prameny z tváře. V kožešinovém plášti jí zima nebyla, ale i tak se těšila na blížící se jaro. Přecházela po balkoně horského paláce a cítila, jak jí chlad z podlahy proniká tlustými ponožkami. Měla by se vrátit dovnitř a zahřát se u krbu, ve kterém jí Pyre – její manžel a druh – zatopil, než se před pár hodinami vyřítíl z pokoje, jenže Tempest se nemohla hnout z místa.

Kdykoli se ocitla na balkoně, připadala si jako v jiném světě. Nikdy se ani neodvážila snít o tom, že by její budoucnost mohla ležet jinde než v královském paláci, kde měla sloužit jako nájemný vrah koruny. Nikdy nepřemýšlela o manželství. Ohaři – králova elitní stráž – se ženit nesměli. Jejich oddanost měla patřit říši. A navíc Tempest až příliš tvrdě pracovala, aby se mohla stát první Ohařkou mezi samými muži. Péče o manžela a domácnost? To jí nebylo souzeno. Naštěstí měla vlastní hlavu a provdala se za mazaného lišáka, který se taky rád vymykal zvyklostem.

Podle strýčka Maxima jí bylo vždycky předurčeno zažít velkou lásku, ale ten chlap byl otřesný romantik. Tempest přihrála jejímu druhovi do cesty čirá náhoda a neuvěřitelné množství zla. Byl zázrak, že ji Pyre na místě nepopravil, nebo že se mu v noci nepropíčila do ložnice a nezadusila ho ve spánku.

Pomaličku se usmála.

Občas by to nejradši udělala.

Její druh nebyl žádný rytíř na bílém koni, právě naopak. Hrál všemi odstíny šedi a byl to pěkný křivák. Ale byl její a jinak by to ani nechtěla. Pyre sám sebe vykresloval jako zloducha, pána Temného dvora, ale to nemohlo být vzdálenější pravdě. Sice se roky vydával za padoucha, aby mohl podrývat vládu zkorumpovaného krále, ale ve skutečnosti byl až příliš čestný, galantní a laskavý – jakkoli se to snažil skrývat. Tempest těšilo, že možná měla trošku prsty v tom, že manžel konečně obrátil list a začal znovu. Oba se pro toho druhého v mnohém změnili, ale v tom nejdůležitějším zůstali stejní.

Kdyby jen přestal nosit to křiklavé oblečení.

Tempest si odfrkla a zastrčila si ruce pod tlustý plášť. Nebesa, vždyť Pyre měl víc bot a klobouků než ona. Tempest byla cvičená špionka a zabiják a jednoho pravidla se vždycky držela: nepřítahovat pozornost.

Proto se taky oblékala do nenápadných barev – zemitých, tmavých odstínů. Ne však její druh. Ten nosil syté barvy, brokát, zlato a stříbro. Opřela se o kamenné zábradlí. U Dotae, z nich dvou byl Pyre rozhodně ten marnivější. A taky si potrpěl na cetky. Nebýt liščích uší, co mu vykukovaly z rudých vlasů, myslela by si, že je spíš straka než lišák.

S povzdechem se odstrčila a vrátila se dovnitř, až se za ní těžký plášť zavlnil. Zavřela skleněné dveře, přešla po tlustém

koberci ke krbu a natáhla ruce k ohni. Na zimu byli všichni obyvatelé království zvyklí, ale palác zbudovaný do jednoho ze svahů Hrůzohor byla úplně jiná písnička. Polovinu času kolem sebe měla doslova ledové zdi. Zatnula zuby.

Kéž by mohla dělat víc. Temný dvůr byl její domov, ale jako velitelka královniných špehů měla teď na starosti mnohem víc papírování než akce. Pomaličku se usmála. Proto taky potají některé ze svých dokumentů včera v noci zastrkala do Pyreho hromádky, na což přišel až ráno. Náruživě ji políbil, slíbil jí odplatu a pak se vyřítil z pokoje a cestou si brblal o prohnanych, sexy ženských.

K smrti ráda ho provokovala.

Zaslechla jen tichý šelest a vteřinu nato se dveře její a Pyreho společné pracovny prudce rozlétly, až praštily do zdi. Tempest zakoulela očima, ale nevěnovala Pyremu jediný pohled. Očividně ho někdo namíchl.

„Zabil jsi někoho?“ zeptala se.

„Zatím ne, ale mám to v plánu.“

Nebyl to její manžel.

Tempest se otočila a prohlédla si popraskanou omítku. To se Pyremu líbit nebude. Stočila pohled k Damienovi, dračímu králi, a povytáhla obočí. „Bylo to nutné?“

Zalétl smaragdovými očima ke zdi a pak zpět k Tempest. „Omlouvám se.“

„To se spraví.“ Pozorně se na přítele zahleděla. Ztěžka oddechoval a sršel vzteky. „Očividně tě něco trápí. Co se stalo?“

Drak zafuněl a překřížil paže na nahé hrudi. Aspoň že měl tentokrát kalhoty. Neznal stud a Tempest z něj už viděla mnohem víc, než by si přála.

Damienovi zacukal sval ve tváři. Uhnul očima. A hrome. To nevěstilo nic dobrého. Tempest zvažněla a provrtala ho pohledem. „Tak mluv.“

Zaskřípal zuby a zavrčel: „Ztratil jsem ho.“

Pomalů zadržela a nasadila nečitelný výraz. Věděla, o kom Damien mluví. Dotyčný sám sebe označoval za šerifa a Tempest o něm díky Thorn zatím zjistila jen to, že je nějak napojený na provincii Merjeri. Napadl Damienova bratrance Lucu a nějak se mu podařilo přežít střet s Damienem samotným. Tempest za ním vyslala špehy, ale nikdo nic nevypátral. To ticho ji znepokojovalo. Ticho obvykle znamenalo potíže. A merjerijský vévoda a jeho dědic v jednom kuse kuli nějaké pikle. Provincie Merjeri byla koruně odjakživa trnem v oku, a v posledních měsících, od chvíle, co na trůn usedla princezna Ansette, se to ještě zhoršilo.

„Jak můžu pomoci?“ zeptala se rázně. Damien nerad chodil kolem horké kaše. A byl velmi hrdý. Nepřišel by za ní, kdyby její pomoc skutečně nepotřeboval.

„Musím ho najít,“ vyštěkl Damien. Jeho zachmuřený pohled s ní ani nehnul. Možná to byl mohutný, děsivý dračí král, ale ona se už postavila horším protivníkům.

„Chápu. Vyslala jsem špehy, hned jak jsi mě informoval o tom, že šerif unikl. Ale je to odsud daleko. Nejspíš bude trvat, než se něco dozvíme.“

Damien znovu zavrčel a zajel si rukama do zelených vlasů. „Utekl!“ vyhrkl vztekle.

Tempest k němu přiskočila a položila mu ruku na biceps. „Ne na dlouho. Najdeme ho.“

„V tomhle království se to lidmi přímo hemží. Jsou jako mravenci. Nikdy ho neobjevíme.“

„Ale no tak. Snad mě už znáš, ne?“ utěšovala ho Tempest tiše. „Dej tomu trochu času.“

Spustil ruce, provrtal ji pohledem a pak se nepatrně zklidnil. „Čas pracuje proti nám. Víš stejně dobře jako já, že jakmile stopa vychladne, je po všem.“

„Jenže já vím něco, co ty ne.“

Damien přimhouřil oči. „Ano?“

Tempest ustoupila a zakřenila se. „Ty diamanty.“

Drak nakrčil čelo. „Diamanty?“

„Merjeriové se sice snaží držet všechny stranou, ale jejich rozmařilost je veřejně známá. Rádi se chvástají svým bohatstvím.“

„Všichni mocní muži s gustem utrácení.“

„To máš pravdu,“ přikývla a zamířila ke krbu. Rozhrábla uhlíky a přihodila dvě polínka. „Jenže vévoda z Merjeri během posledních deseti let přišel skoro na mizinu.“

„Zajímavé. Odkud se tedy to zlato bere?“

Damien se posadil do Pyreho křesla a Tempest na něj ukázala pohrabáčem. „Přesně to zajímalo i mého manžela.“

„Tamní půda je úrodná a lesy jsou plné zvěře a dřeva,“ nadhodil přítel.

„To ano, jenže les patří pod panství Lochslee. A během občanských nepokojů spousta polí shořela. Loňská úroda nestála za nic a letos to nevypadá o moc lépe. Vévoda uvalil na lidi další daně, ale ani to nemůže pokrýt jeho výdaje.“

Damien mávl rukou. „Přejdi k věci, ženská. Začínáš přebírat zvyky svého druhu. Nemusíš mi tu obšírně vykládat o podružnostech, které mě nezajímají.“

„Jenže to nejsou žádné podružnosti,“ namítla Tempest a odložila pohrabáč. „Spojila jsem se s Pyreho přítelem...“

„Nepochybně další kriminálník.“

Usmála se. „Obchodník. Vévoda se podle všeho dostal k nějakým diamantům.“

„V horách na východě provincie Merjeri žádná naleziště drahokamů nejsou. O tom bych věděl.“

„Přesně.“ Posadila se do svého křesla a zachumlala se do pláště. „Ty diamanty mají odjinud.“

„A zadarmo je jistě nedostávají,“ domyslel si Damien s úšklebkem.

„Správně.“ Spojila prsty a sledovala drakův zadumaný výraz. „Takže co přesně za ty diamanty směňují?“

„Otroky?“

Zavrtěla hlavou. „Vévoda by musel být blázen, aby si něco takového zkusil, když je na trůnu Ansette. A navíc je prohnanější.“

„Takže drogy,“ prohlásil Damien suše.

„Vidíme to stejně. No,“ promnula si dlaně, „a pokud jde o ty diamanty jako takové, šušká se, že v Betrazu mají tajné diamantové doly.“

Damien se ostře nadechl. „Na území Staré matky?“

Tempest vážně pokývala hlavou. „Ano.“

Drak se předklonil. „Měla bys být opatrná, Tempest. Není radno si s ní zahrávat. Stará matka není žádný nováček. Nikdo pořádně neví, co je přesně zač, ale svým vlkům vládne železnou pěstí. A díky své nevlastní dceři má pod palcem i vévodství. Všechno spadá pod ni. Je to jedna z nejsilnějších alf v historii.“

„Já vím, ale jdu tam, kam mě dovedou informace.“ S povzdechem si promnula tvář. „Přijde mi, že teď by se nám navíc mnohem snáz čmuchalo v jejím teritoriu než v provincii Merjeri.“

„A přesto jsi vyslala zvědy do Merjeri.“ Odmlčel se. „Kvůli mně.“

Tempest se mu podívala do očí. „Ano. Jsi můj přítel. Když někdo ublíží tobě, jako by ublížil mně. Rodina drží pohromadě.“

Damienova pohledná tvář se roztáhla v úsměvu. „Určitě nechceš dát tomu lišákovi košem a být raději se mnou?“ pošádlil ji a napětí ve vzduchu se rázem rozplynulo.

„Nikdy. Už jsem ti říkala, že já si na cetky nepotrpím.“

„Náročná ženská,“ zabrblal a pak se plácl dlaněmi do stehů. „Koho jsi poslala do Betrazu? Brineho?“

„Ne.“

Damien naklonil hlavu a zvažněl. „A vysvětlila jsi mu situaci?“

Tempest se zadívala do plamenů. „Ne.“

„Proč ne? Je to naše želízko v ohni.“

„Já ho zpátky do toho očištění nepošlu,“ odsekla Tempest a zpražila Damiena pohledem. „Víš, co mu tam provedli. Vyzáhl jen tak tak. Poslat ho zpátky by se rovnalo rozsudku smrti.“

„Nesmíš mu to tajit.“

„A ani nebudu, ale nepošlu ho tam. Nehodlám riskovat jeho život.“ Stará matka už ho nikdy do svých spárů nedostane.

„A koho tam tedy hodláš vyslat?“

Povytáhla obočí. „Co bys řekl?“

Damien vycenil zuby v dravém úsměvu. „Mě.“

„Tebe. Pokud budeš souhlasit. Šerif a Stará matka mají něco společného. Dost možná tam znovu objevíš jeho stopu.“

Drak vstal a chvíli se nad ní tyčil. Potom ji vzal za ruku a políbil ji na hřbet dlaně. „Tvé přání je mi rozkazem.“

„Kéž by,“ uchechtla se. Damien ji pustil a zamířil ke dveřím. „Zůstaň se mnou ve spojení. A snaž se být nenápadný. Chci informace, ne hromadu mrtvol.“

„Nic neslibuju.“

Tempest zakoulela očima a pak se zamračila na vlastní ruku. „Nechal jsi na mně svůj pach,“ vytkla mu.

Damien se pobaveně zasmál. „Dárek pro tvého druha.“

Rozkošné.

Chlapi proklatí.

Pět

Robyn

Současnost

Robyn se pomalu probouzela. Víčka měla těžká, ale když je rozlepila, všimla si, že škvírami ve vykotlaném kmeni pronikají dovnitř sluneční paprsky. Jak dlouho byla mimo? Pět šest hodin? Déle? Z toho, jak omámená se cítila, by se nedivila, kdyby prospala i den a půl. Jenže to by se nejspíš už neprobudila vůbec, protože tak dlouho by její tělo v chladu nevydrželo.

Prohlédla si zraněné rameno. Vypadalo otřesně, ale aspoň už nekrvácelo. Zavřela oči a zaměřila se na zbytek těla. Byla ztuhlá a rozlámaná. Zkusila zahýbat prochladlými prsty a zašklebila se. Dokonce i to bylo obtížné. Při sebemenším pohybu jí do očí vyhrkly slzy. Rána na rameni bolela tak, že měla Robyn co dělat, aby nevykřikla. Kousla se do rtu. Slabost si teď nemohla dovolit, jinak to bude její konec.

Vstávej.

Přinutila se posadit. Na jazyku ucítila krev, a když ji polkla, obrátil se jí žaludek. Do pusy se jí nahrnuly jen šťávy. Kdy naposledy jedla? Včera? Předevčírem? Nebesa, ani nevěděla, co je za den.

Odplivla si a otřela si ústa. Opřela se o zakřivenou vnitřní stěnu stromu a vyhlédla ven prasklinou, kudy do něj vlezla. Na sněhu tančily úzké sluneční paprsky a pronikaly korunami velikých tmavých stromů, které stály kolem jako tiché strážce. Aspoň něco. Kdyby zabloudila příliš hluboko, žádné světlo by tu nebylo. Nebo možná doběhla tak daleko, že už se začala vynořovat na druhé straně.

O tom ale dost pochybovala.

Robyn na tom nebyla dobře. V tomhle stavu by se jí určitě nepodařilo projít lesem, kde číhaly všelijaké krvelačné bestie a banditi. Z popraskaných rtů se jí vydralo uchechtnutí. Dost možná byla stále na okraji a v deliriu se točila v kruhu. V tom spočívalo to největší nebezpečí. Zabloudit v lese znamenalo jistou smrt.

Musíš zjistit polohu slunce a najít si nějaký pevný bod, podle kterého se zorientuješ. Potok. Vzácný druh mechu. Cokoli.

I přes bolest se snažila vmasírovat do prokřehlých prstů cit. Moc to nepomáhalo. Ve skutečnosti necítila ani ruce, ani nohy. Pokud nepočítala pálení, které jí prozrazovalo, že si koleduje o omrzliny. Roztřásla se po celém těle a začaly jí cvakat zuby. Považovala to za štěstí. Pokud stále vnímá chlad, pak nemohla být v bezvědomí tak dlouho. Když se začne hýbat, zahřeje se, a pak si najde nějaké dříví na oheň, aby přečkala noc. A u toho rovnou může zkusit zjistit, kde zhruba je.

Pokoušelo se o ni vyčerpání, ale zatnula zuby a přinutila se zvednout. Nejprve do kleku, pak i do stoje. Vrávoravě vyklopýtala ze svého úkrytu. Pod botami jí čvachtal sníh a bláto. Robyn zaklonila hlavu a nastavila tvář zimnímu slunci a současně se zaposlouchala. Když zaslechla zurčení potoka, zaplavila ji úleva.

Voda a jídlo.

Pomalými krůčky se vydala za zvukem. Snad tam budou ryby a třeba najde i nějakou řechu potoční.

Usmálo se na ni štěstí, voda nebyla daleko. Brzy narazila na mělký, ale nádherně čistý potůček. Dřepla si k němu a přinutila se polknout pár doušků ledové vody. Byla tak studená, že ji z ní bolely i ruce. Škoda, že neměla žádnou čutoru nebo lahev.

Napřímila se a rozhlédla. Poloha slunce naznačovala, že tak za dvě hodiny nastane soumrak. Robyn se zadívala k vrcholům Hrůzohor vykukujícím nad korunami stromů a pak se zaměřila na směr proudu potoka. Probudila se v ní jiskřička naděje. Panství Lochslee nemohlo být víc než dva dny daleko, i v jejím současném stavu. Pokud jí paměť dobře sloužila, právě se nacházela těsně za hranicí, na území Betrazu. Zašklebila se a povzdechla si. Jako by už tak neměla dost potíží. Betraz byla provincie známá krutostí, bezprávím a přemírou banditů. Každý věděl, že vévodova svatba a nenadálá smrt byly dílem Staré matky. Teď vládla nejen lesu a jeho obyvatelům, ale i celému vévodství. Robyn se zachvěla. Nesměla se tu moc zdržovat.

Přiložila si prochladlé ruce k čelu a trhla sebou. Měla horečku. Takže infekce postupovala. Bezděčně se zachvěla.

Teplo. Potřebovala teplo. Musela si rozdělat oheň.

Když teď věděla, kde je, mohla se na zbytek večera utábořit a vyrazit ráno. Ubývající světlo musela využít ke sběru dříví a ošetření ran, aby během noci nezmrzla. Naštěstí byla na obojí odborník.

Sloupala kůru z jednoho seschlého stromu a vrátila se do svého úkrytu. Tam ji hodila na zem a snažila se nevnímat únavu a bolest.

Mysli na něco příjemného.

Navzdory těm pár shnilým jablkům byli mezi vojáky i dobří muži, s nimiž se spřátelila. Vzájemně se o sebe starali.

Nejvíce se sblížila se statným, svalnatým obrem jménem Henry, který byl skoro o půl metru vyšší než ona. Když se mu zanítila rána na noze, Robyn o něj pečovala, a jakmile se uzdravil, dohlížel na oplátku na to, aby dostávala porci jídla navíc. Byl to vzájemně prospěšný vztah, takový, který chápala a oceňovala. Pokud se staráte o jiné, starají se oni o vás.

Teď se však musela spolehnout sama na sebe.

„Zvládneš to,“ povzbuzovala se šeptem.

Pomalu sesbírala z okolních stromů plamének plotní i s pryskyřicí a opatrně obojí uložila na kousky kůry. Potom se vydala hledat zimní bylinky na výrobu masti. Ještěže věděla, co jsou okolní rostlinky zač a jaké mají účinky. Musela jen rozdělat oheň a pak mohla některé z nich nadrtit spolu se sněhem do hořké, nechutné břečky, a tu zčásti sníst a zbytek si namazat na ránu, aby ji zavřela a zahnila infekci. Věděla, že po bylinkové pastě upadne do nepříjemného, neklidného spánku, ale ráno se bude cítit lépe.

Byla tak blízko domovu. Myšlenka na rodinu ji bolela víc než všechna utržená zranění. Doslechl se už otec, že padla ve válce? Na tom nezáleží. Brzy ho zas uvidí. Jen si musí ještě chvíli hrát na vojáka.

Robyn hodila hrst bylinek do sněhu před úkrytem a přidala trochu čerstvého jehličí. To bude muset stačit.

Potom vlezla do vykotlaného stromu a prozkoumala ho zevnitř. Našla dokonalé srovnané místo, kde strom uhnul natolik, že tam mohla bezpečně rozdělat oheň, aniž by ho někdo zvenku viděl. Prohlédla si kmen nad ním a opatrně do něj vyrazila díru. V duchu se modlila, aby strom nebyl už tak zetlelý, že jí kvůli tomu spadne celý na hlavu, ale vydržel a nad pláckem, kde si chtěla rozdělat ohýnek, teď byl dostačující otvor na kouř.

Vyklopýtala ven, obešla úkryt kolem dokola a prozkoumala les, jestli tam nejsou nějaká slepá místa, odkud by se

k ní mohl někdo nepozorovaně přiblížit. Nic neobjevila. Byla si sice celkem jistá, že své pronásledovatele setřásla, ale nechtěla to riskovat, a tak své stopy k úkrytu zamaskovala popadanými větvemi.

Potom nasbírala to nejsušší dříví, co našla, a u toho děkovala bohům za to, že při útěku a pádu nepřišla o svůj vak. Měla v něm dvě dýky, tenounkou příkrývku, dřevěnou misku, a co bylo nejdůležitější, křesadlo.

Prsty měla už tak prochladlé, že začínaly modrat. Při rozdělávání ohně se už zase trásla po celém těle a nedařilo se jí kvůli tomu podpálit nachystanou kůru s plaménkem.

„No tak,“ šeptala. Olízla si rty, na chvíli si zastrčila ruce do podpaží a zahoupala se dopředu a dozadu. Musela ten oheň rozdělávat. *Musela*. Zkusila to znovu, a když jí křesadlo vyklouzlo z prokřehlých prstů, peprně zaklela. „U Dotae,“ vrčela skrz cvakající zuby. Matka by se zděsila, kdyby slyšela, jakému slovníku Robyn mezi vojáky přivýkla. Znovu popadla křesadlo. „Tak f-f-funguj! Dělej!“

Konečně. Robyn rychle zaštitila doutnající jiskřičku dlaněmi a foukala na ni, zatímco maličký ohýnek pohlcoval kůru, suché jehličí a plamének. Chvilíčku se radovala z toho záblesku života, co se jí podařilo vytvořit, ohřívala si o něj zmrzlé prsty a pak do něj postupně přikládala dříví. Když se ohýnek bezpečně rozhořel a nepotřeboval už hlídat, přesunula se na opačnou stranu vykotlaného stromu.

Jakmile se trochu prohřála, začala mnohem víc vnímat bolest, ale překonala ji a rozdělala ještě několik menších ohýnků, aby se nemohlo stát, že plamen zhasne. Teprve potom se konečně zhroutila.

Dlouho jen tak ležela a dívala se do oranžových, rudých a žlutých plamenů, které olizovaly černající dřevo. Nejradši by rovnou usnula, ale věděla, že to by znamenalo smrt. A tak

se roztřeseně zvedla, přinutila se vyjít ven a vydala se k potoku pro kameny.

V ubývajícím světle a svém oslabeném stavu postupovala nesnesitelně pomalu. A pak náhle u potůčku zahlédla hrst fialových kvítků. Napřímila se a zamrkala. Dech se jí zadrhl v hrdle. To není možné. Robyn k nim doklopýtala a klekla si k nim. Na kameny rázem zapomněla. Jemně pohladila jeden fialový kvítek a málem se rozplakala.

Mimkie.

Robyn dvě ze čtyř rostlinek utrhl a v duchu poděkovala nebesům. Stále nechápala, jak něco, co vypadá tak křehce, může přežívat v tvrdých heimserijských zimách. Strčila si květinky do kapsy a vrátila se pro zahozené kameny. Než se doploužila zpět k úkrytu, byla už skoro tma.

Posadila se do tepla a vytáhla z vaku dřevěnou misku. Už před pádem ji měla naprasklou, ale teď už se rýha vinula přes celou nádobu. Další pád by miska nepřežila, ale s trochou štěstí ani nebude muset. Za dva dny bude Robyn doma a vymění dřevěnou misku za nějakou pořádnou. Rozložila kameny kolem ohně, aby se zahřály a ona si je mohla na noc zastrkat do pláště a zůstat v teple.

Prstům se do tak jemné práce, jako bylo trhání bylinek, moc nechtělo, ale stejně jako u všech ostatních překážek i tentokrát Robyn překonala bolest a pokračovala. Jakmile je naškubala, natáhla se ven z úkrytu pro hrstku sněhu a přidala ho do misky. V teple rychle roztál a ona ho smíchala s bylinkami do husté hmoty. Nakonec přihodila jeden kvítek mimkie a nechala pastu u ohně, dokud nebyla vroucí. Potom si misku zvedla ke rtům. Z toho puchu se jí obracel žaludek.

S chutí do toho.

Ucpala si nos a opatrně do sebe směs vyklopila. Když jí ucítila na jazyku a na zubech, málem se pozvracela. Jak se dalo

očekávat, krátce po polknutí ji zachvátila bolest a Robyn měla co dělat, aby jí žaludek neposlal směs zpátky nahoru.

Soustředila se na dýchání. Nádech. Výdech. Nádech, výdech. Znovu a znovu, dokud si nebyla jistá, že může bezpečně otevřít pusu a nic z ní nevyletí. Potom nechala rozpustit další hrst sněhu, odhrnula si tuniku a stáhla obvaz z rány na rameni. Z pachu infekce ji sevřela hrůza. Oplachovala zranění horkou vodou a navzdory bolesti se ho snažila co nejlépe vyčistit. Potom si vyrobila v misce další várku bylinkové směsi, tentokrát hustší. Zhluboka se nadechla a připravila se na nejhorší.

Nabrala prsty trochu pasty a vetřela ji do rány. Vyjekla bolestí a před očima se jí roztančily hvězdičky. Naštěstí neomdlela, ale byla tomu velmi blízko. Roztřesenýma rukama nanesla na rameno i zbytek pasty a potom utrhla z příkrývky pruh látky a ránu ovázala. Vytřela misku cípem pláště a hodila do ní další hrst sněhu a jehličí, aby si uvařila čaj.

Dokázala to.

Padala jí víčka, ale ještě nesměla spát. Aby se zaměstnala, začala si prohlížet toulec se šípy. Luk se při pádu naštěstí nepoškodil, ale přišla o několik šípů. Ne o všechny, dokonce ani o polovinu, ale zbývalo jich tak málo, že kdyby ji něco napadlo, musela by pokaždé mířit opravdu přesně.

Ještěže byla Robyn nejlepší lučištnice v Merjeri. A ve své jednotce taky. Nijak se tím nechvástala, ale s lukem a šípem jí to šlo už od dětství. Nikdo se jí nevyrovnal. I v současném stavu stačilo, že má dobrý výhled a prostor na vypálení šípů, a cítila se naprosto bezpečně. Pomocí svého luku zajistila rodině i lidem na panství víc než jednou čerstvé maso. A taky jí to zachránilo život v armádě.

Teprve když přepočítala šípy, vyčistila dýky a přiložila do ohně, si dovolila odpočinek. Opřela se o vnitřní stěnu kmene,

zakryla se zbytkem ubohé přikrývky a ruce a nohy natáhla k ohni. Udělala, co šlo. Měla sice hlad a v potoce bylo ryb rozhodně víc než dost, ale to bude muset počkat do zítřka. Spánek a teplo teď potřebovala víc než rybu, kterou by lovila v mrazivé noci.

Zavřela oči.

Když se s trhnutím probudila, připadalo jí, že spala sotva pár vteřin. Chloupky na zátylku měla vzpřímené. Snažila se přijít na to, co ji vytrhlo ze spánku. Obemkla prsty luk a potichoučku se posadila. Bylo to nějaké zvíře?

Vzápětí zaslechla křupání sněhu a větviček. Sevřelo se jí srdce. Tohle byly rozhodně lidské kroky. Zklidnila dech a soustředila se na zvuky lesa, jak ji to učil otec. Kdosi se k ní blížil. Zleva. A napravo se taky ozýval šelest.

Takže své pronásledovatele přece jen nesetřásla.

Robyn se ani neodvažovala dýchat. V mihotavém světle ohýnku našla prsty toulec a opatrně nasadila šíp.

S tlumeným stenem vstala, zastrčila si dýky za opasek a přiblížila se ke vchodu do úkrytu. Jestli z tohotohle vyvázne živá, bude to hotový zázrak.

Jenže Robyn se na zázraky spoléhat nemohla. Nemohla se spolehnout na nikoho.

Byla v tom sama.

Šest

Robyn

Banditi věděli, že tam Robyn je, a ona zase věděla o nich.

Nikdo neměl na své straně moment překvapení.

„No tak, hoši,“ vykřikla. „Není hezké chodit na večírek bez pozvání.“ Do žil se jí rozlil adrenalin a zahnal skoro všechnu bolest. Mžouravě sledovala stíny mezi stromy. Stála proti přesile.

„Podfoukla jsi nás, děvče,“ zavrčel muž nalevo.

„Ne, to tedy ne. Zaplatila jsem.“ Opravdu zaplatila. Jenže oni začali být chamtiví a chtěli víc, než si původně domluvili. „Navíc máte pytel plný diamantů. K čemu potřebujete mě?“

„To bylo předtím, než jsme zjistili, že seš ženská, co se vydává za vojáka. Kolik bysme za takovoudle informaci asi dostali, Cási?“ zabručel další z mužů.

„Vsadím se, že pěknou hromádku zlatáků, Borrisi,“ odvětil Cas, bandita s lasičím obličejem.

Robyn se snažila nedat najevo strach. „Odejděte a já vám to odpustím.“

Nocí zaznělo uchechtnutí. „Podmínky si tady budu klást já, děvče.“

Robyn ke své hrůze napočítala pět – ne, šest – útočníků. „Jak chcete,“ zašeptala.

Vystřelila, než se nad tím stačila pořádně zamyslet, a jeden z mužů s žuchnutím padl na zem. Zbytek se rychle příkrčil za křoví a stromy, aby je Robyn neviděla. Tlumeně zaklela.

Ted' vědí, že to umíš s lukem, takže se tě budou snažit obklíčit a přepadnout ze tmy. To bylo hloupé. Opravdu moc hloupé.

Po zádech jí běhal mráz. Muži se blížili a jí se podařilo zasáhnout dalšího.

Dva ze hry, čtyři zbývali.

Zatnula zuby a tasila dýku, protože teď už jí byl luk k ničemu. Boj zblízka nepatřil mezi její nejsilnější stránky. Cas se vynořil ze tmy napravo a Robyn překvapeně zasykla. Ohnal se po ní mečem a ona ho jen tak tak stačila praštit po hlavě lukem. Vyhnula se ostří a muž zavrčel a otočil se, aby neschytil další ránu do hlavy. Pokusil se ji chytit za plášť, jenže v tu chvíli Robyn nečekaně zavravorala – její zesláblý stav jí pro jednu pomohl. Cas se zadíval na své prázdné ruce a pak si shrnul z tváře mastné plavé vlasy.

„Pojď sem, ty malá –,“ zaryčel Cas a skočil po ní, vzteky bez sebe z toho, jak se mu vysmekla. Robyn se zapřela nohama do země a bodla dýkou nahoru. Mužovy kletby utnul bolestný výkřik. Zhroutil se na zem a přitiskl ruce k břichu.

„Mrzí mě to,“ zamumlala. Tohle nechtěla.

Odkopla jeho krátký meč stranou a s lukem v jedné, dýkou ve druhé ruce se prudce otočila a hledala ve tmě zbývajících tři útočníky. V lese se rozhostilo znepokojivé ticho. *Kam se ti muži poděli?*

Vzápětí dostala odpověď. Z výšky se na ni snesl temný stín a srazil ji na zem. Pusu měla plnou sněhu a bláta. Prskala, kašlala a mrskala sebou, až se jí podařilo muže škrábnout dýkou. S výkřikem se překulila a pokoušela se rozmrkat mžítky před očima, aby se mohla zvednout na nohy, ale to už ji muž popadl za kotník.

„Pust' – mě!“ vyjekla a zoufale ho kopla do obličej. Bandita vyhekl, ale pustil ji až poté, co ho další ranou zasáhla do zubů. S námahou se od něj odplazila po břicho a pomocí luku se vyškrábala na nohy.

Opřela se o luk a ramenem jí projela oslepující bolest. Sotva se udržela ve stoje. Oháněla se kolem sebe lukem, jako by to byl meč, dokud se jí nevyjasnil zrak. Potom namířila na muže na zemi další šíp a vypálila.

Čtyři ze hry, dva zbývají.

Ztěžka oddechovala a nakvašeně si prohlédla svůj zablácený plášť. A to se tak snažila si ránu vyčistit. S roztřesenými nohama sledovala, jak se k ní blíží Borris s posledním mužem. Vítězoslavně se šklebili. Sevřel ji pocit zrady. Pro ně to byla jen hra. Chtěli ji unavit. To se nemuseli tak namáhat. Byla vyčerpaná už předtím.

Přehodila si luk přes záda, tasila druhou dýku a zaujala bojový postoj. Vycenila zuby. „Na nic lepšího se nezmůžete? To i můj mladší brácha mi dal zabrat víc.“

Svět se s ní na vteřinku zhoupł. Robyn zamrkala a znovu zaostřila na Borrise a jeho kumpána. Šklebili se, ale nezaútočili. A pak náhle zaslechla cosi za sebou a nakrčila čelo.

Nezbývali jí jen dva útočníci.

Byli tam *tři*.

Kvůli horečce se hned na začátku přepočítala. Myslela, že je mužů šest, a ono jich bylo sedm. A ten sedmý ji právě ze zadu popadl za rameno a zaryl palec přímo do rány na něm.

Robyn vykřikla.

Zatočila se jí hlava. Na chvíličku nemohla ani dýchat, jak hrozná ta bolest byla. Nic horšího ještě nezažila. A pak jí muž zabodl palec ještě hlouběji a ona měla co dělat, aby neomdlela. Zaslechla, jak muž tasí ostří – zvláštní, že to slyšela, když nic neviděla a nemohla skoro ani dýchat. Tiše zasténala.

Tohle je konec.

Jak ubohé. John by byl zklamaný.

Zatmívalo se jí před očima. Muž s ní praštil o zem, až znovu vyjekla. Připravila se na zášleh bolesti, který ukončí její život.

A čekala.

A čekala.

Když se nic nedělo, náhle si uvědomila, že je kolem podezřelé ticho. Prudce zamrkala, zvedla hlavu a zjistila, že klečí na všech čtyřech na zemi. Z posledních sil, které jí spolu s adrenalinem rychle docházely, se ohlédla na útočníka.

Třeštil oči, chroptěl a držel se za hrud.

Nechápavě na něj hleděla. Co to má být? Že by ho nevědomky bodla? Ne, ta rána byla moc vysoko. Nebyla to její práce. Robyn se vždycky snažila jen zranit, nikdy zabít.

Napadl ho jeden ze zbývajících banditů?

Zatřásla hlavou a snažila se to pochopit. Sedmero mužů na ni zaútočilo jako tým. Nebyli mezi nimi žádní zrádci. A přesto se jeden z nich právě bezvládně sesunul k zemi a ona sotva stačila uhnout, aby ji nezalehl. S výkřikem odskočila dozadu. Věděla, že by ho ze sebe nedokázala odvalit. Roztřeseně vydechla úlevou.

„Nejkrutější zimo! Někdo nám chce vyfouknout kořist! Sejmi ho!“ zaryčel Borris.

Robyn musela utéct. Ať už toho muže zabil kdokoli, mohl pro ni představovat úplně stejnou hrozbu jako banditi. V uších jí hučela krev, až téměř nevnímala, co se kolem ní děje. Vyškrábala se na nohy a odpotácela se ke svému vykotlanému stromu.

Na pažích jí naskočila husí kůže a pak najednou všude propukl chaos a rozmetal předchozí nepřírozené ticho. Banditi zuřili, že někdo zabil jejich druha. Byli si tolik jistí vítězstvím.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Srdce a šíp.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.